Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

29. července 2019 *

„Řízení o předběžné otázce – Autorské právo a práva s ním související – Směrnice 2001/29/ES – Informační společnost – Harmonizace určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících – Vzorkování (*sampling*) – Článek 2 písm. c) – Výrobce zvukových záznamů – Právo na rozmnožování – Rozmnožování ‚po částech' – Článek 5 odst. 2 a 3 – Výjimky a omezení – Rozsah – Článek 5 odst. 3 písm. d) – Citace – Směrnice 2006/115/ES – Článek 9 odst. 1 písm. b) – Právo na rozšiřování – Základní práva – Listina základních práv Evropské unie – Článek 13 – Svoboda umění"

Ve věci C-476/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) ze dne 1. června 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 4. srpna 2017, v řízení

Pelham GmbH,

Moses Pelham,

Martin Haas

proti

Ralfu Hütterovi,

Florianu Schneider-Eslebenovi

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Arabadžev, M. Vilaras, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen a C. Lycourgos, předsedové senátů, E. Juhász, M. Ilešič (zpravodaj), L. Bay Larsen a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: R. Șereș, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. července 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za společnost Pelham GmbH, jakož i za M. Pelhama a M. Haase A. Walterem, Rechtsanwalt,

– za R. Hüttera a F. Schneider-Eslebena U. Hundt-Neumann a H. Lindhorstem, Rechtsanwälte,

* Jednací jazyk: němčina.

– za německou vládu T. Henzem, M. Hellmannem a J. Techertem, jako zmocněnci,

– za francouzskou vládu D. Colasem a D. Segoinem, jakož i E. Armoët, jako zmocněnci,

– za vládu Spojeného království Z. Lavery, jakož i D. Robertsonem, jako zmocněnci, ve spolupráci s N. Saundersem, barrister,

– za Evropskou komisi T. Scharfem, jakož i J. Samnadda, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. prosince 2018,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 písm. c) a čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230) a čl. 9 odst. 1 písm. b) a čl. 10 odst. 2 prvního pododstavce směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 2006, L 376, s. 28).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Pelham (dále jen „společnost Pelham“), M. Pelhamem a M. Haasem (společně dále jen „Pelham“) na jedné straně a R. Hütterem a F. Schneider-Eslebenem (dále jen „R. Hütter a další“) na straně druhé ohledně užití přibližně dvouvteřinové rytmické sekvence vyňaté ze zvukového záznamu hudební skupiny Kraftwerk, jejímiž členy jsou R. Hütter a další, v rámci záznamu hudební skladby *„Nur mir“*, kterou složili M. Pelham a M. Haas a kterou vyrobila společnost Pelham.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Článek 1 Úmluvy o ochraně výrobců zvukových záznamů proti nedovolenému rozmnožování jejich zvukových záznamů, podepsané v Ženevě dne 29. října 1971 (dále jen „Ženevská úmluva“), zní takto:

„Pro účely této smlouvy se rozumí

a) ‚zvukovým záznamem‘ každé výlučně sluchem vnímatelné zaznamenání zvuků uměleckého výkonu anebo jiných zvuků,

b) ‚výrobcem zvukových záznamů‘ fyzická nebo právnická osoba, která první zaznamenává zvuky uměleckého výkonu anebo jiné zvuky,

c) ‚snímkem [rozmnoženinou]‘ věc [nosič] obsahující zvuky převzaté přímo nebo nepřímo ze zvukového záznamu a zahrnující všechny zvuky nebo podstatnou část zvuků zaznamenaných na tomto zvukovém záznamu,

d) ‚veřejným rozšiřováním‘ každý čin, kterým jsou snímky [rozmnoženiny] zvukového záznamu přímo nebo nepřímo nabízeny široké veřejnosti nebo její části.“

4 Článek 2 této úmluvy stanoví:

„Každý smluvní stát se zavazuje ochraňovat výrobce zvukových záznamů, kteří jsou příslušníky jiných smluvních států, proti vyhotovení snímků [rozmnoženin] bez souhlasu výrobce a proti dovozu takovýchto snímků [rozmnoženin], pokud se takové vyhotovení nebo dovoz uskutečňuje za účelem veřejného rozšiřování i proti veřejnému rozšiřování takovýchto snímků [rozmnoženin].“

Unijní právo

Směrnice 2001/29

5 V bodech 3, 4, 6, 7, 9, 10, 31 a 32 odůvodnění směrnice 2001/29 je uvedeno:

„(3) Navrhovaná harmonizace napomůže uplatňování čtyř svobod vnitřního trhu a je v souladu se základními zásadami právních předpisů, a zejména vlastnictví, včetně duševního vlastnictví, a svobody projevu a veřejného zájmu.

(4) Větší právní jistota a vysoká úroveň ochrany duševního vlastnictví poskytovaná harmonizovaným právním rámcem týkajícím se autorského práva a práv s ním souvisejících podpoří podstatné investice do tvůrčí a inovační činnosti včetně síťové infrastruktury a povede tím k růstu a vyšší konkurenceschopnosti evropského průmyslu, a to jak v oblasti obsahu a informačních technologií, tak obecněji v široké škále průmyslových a kulturních odvětví. Tato skutečnost zajistí zaměstnanost a podpoří vytváření nových pracovních míst.

[…]

(6) Bez harmonizace na úrovni Společenství by činnost v oblasti právních předpisů zahájená v mnoha členských státech [zákonodárná činnost zahájená v řadě členských států] za účelem přizpůsobení těchto předpisů technologickému pokroku mohla vyústit ve značné rozdíly v ochraně a tím v omezení volného pohybu služeb a výrobků zahrnujících [prvky chráněné jako] duševní vlastnictví nebo na duševním vlastnictví [takových prvcích] založených, což by vedlo k opětovnému rozčlenění vnitřního trhu a neslučitelnosti právních předpisů. Dopad takových rozdílů a nejistoty v právních předpisech [takových rozdílů v právních předpisech a takové právní nejistoty] bude závažnější s dalším rozvojem informační společnosti, který již významně zintenzívnil přeshraniční využívání duševního vlastnictví. Tento vývoj bude a měl by být nadále zintenzivňován. Značné rozdíly v právních předpisech a nejistota v ochraně mohou bránit úsporám z rozsahu pro nové výrobky a služby obsahující autorské právo a práva s ním související [v případě nových výrobků a služeb chráněných autorským právem nebo právy s ním souvisejícími].

(7) Právní rámec Společenství na ochranu autorského práva a práv s ním souvisejících musí být proto rovněž v nezbytné míře přizpůsoben a doplněn pro hladké fungování vnitřního trhu. Za tímto účelem je třeba přizpůsobit ty vnitrostátní právní předpisy týkající se autorského práva a práv s ním souvisejících, které se v jednotlivých členských státech výrazně liší nebo které jsou příčinou [právní] nejistoty bránící hladkému fungování vnitřního trhu a náležitému rozvoji informační společnosti v Evropě, a je třeba vyloučit, aby členské státy neslučitelným způsobem reagovaly na technologický rozvoj, přičemž není třeba odstranit rozdíly, které fungování vnitřního trhu neovlivňují nepříznivě, nebo jim bránit.

[…]

(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvory zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. […]

(10) Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu, stejně jako výrobci, mají-li tuto činnost financovat. Investice vyžadovaná [vyžadované] na produkci výrobků, jako jsou zvukové záznamy, filmy nebo multimediální výrobky, a služeb, jako jsou služby na požádání, jsou značné. Odpovídající právní ochrana duševního vlastnictví je nezbytná pro zajištění dostupnosti takové odměny a pro možnost uspokojivé návratnosti takové investice.

[…]

(31) Mezi různými skupinami nositelů práv stejně jako mezi různými kategoriemi nositelů práv a uživatelů chráněných předmětů ochrany [uživatelů předmětů ochrany] musí být zajištěna přiměřená rovnováha práv a zájmů. Stávající výjimky a omezení práv stanovené členskými státy je třeba s ohledem na nové elektronické prostředí přehodnotit. […] Pro zajištění náležitého fungování vnitřního trhu je třeba takové výjimky a omezení vymezit více harmonickým způsobem. Míra harmonizace by měla vycházet z dopadu těchto výjimek a omezení na hladké fungování vnitřního trhu.

(32) Tato směrnice stanoví vyčerpávající výčet výjimek a omezení práva na rozmnožování a práva na sdělování veřejnosti. Některé výjimky nebo omezení jsou použitelné popřípadě pouze u práva na rozmnožování. To [Tento výčet] patřičně zohledňuje rozdílné právní tradice v členských státech, přičemž je zároveň zajištěno [a směřuje k zajištění řádného] fungování vnitřního trhu. Členské státy by měly dospět k jednotnému používání těchto výjimek a omezení, které bude v budoucnu při přezkoumávání prováděcích právních předpisů hodnoceno.“

6 Článek 2 směrnice 2001/29, nadepsaný „Právo na rozmnožování“, stanoví:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

[…]

c) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

[…]“

7 Článek 5 této směrnice upravuje výjimky a omezení práv uvedených v článcích 2 až 4 této směrnice. Tento článek v odstavcích 3 a 5 stanoví:

„3. Členské státy mohou stanovit výjimky nebo omezení práv podle článků 2 a 3 v těchto případech:

[…]

d) citáty [citace] pro takové účely, jako je kritika nebo recenze, za předpokladu, že se vztahují k dílu nebo jinému předmětu ochrany, které již byly oprávněným způsobem zpřístupněny veřejnosti, že uvádějí zdroj včetně jména autora, je-li to možné, a že jejich užití je v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu vyžadovaném konkrétním účelem;

[…]

5. Výjimky a omezení stanovené v odstavcích 1, 2, 3 a 4 mohou být použity pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a nejsou jimi nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práv.“

Směrnice 2006/115

8 V bodech 2, 5 a 7 odůvodnění směrnice 2006/115 je uvedeno:

„(2) Pronájem a půjčování autorských děl a předmětů práv souvisejících s právem autorským hraje stále významnější úlohu, zejména pro autory, výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů a filmů. Výroba nedovolených napodobenin představuje stále větší hrozbu.

[…]

(5) Pokračování v tvůrčí a umělecké práci autorů a výkonných umělců vyžaduje, aby tyto osoby pobíraly odpovídající příjmy[,] a investice jsou zejména v případě výroby zvukových záznamů a filmů obzvláště vysoké a riskantní. Pouze náležitá právní ochrana nositelů těchto práv může být účinnou zárukou možnosti získat uvedený příjem a návratnosti zmíněné investice.

[…]

(7) Je nezbytné sblížit právní předpisy členských států tak, aby byly v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou v mnoha členských státech základem úpravy autorského práva a práv souvisejících.“

9 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Předmět harmonizace“, v odstavci 1 stanoví:

„V souladu s ustanoveními této kapitoly stanoví členské státy s výhradou článku 6 právo udělit svolení nebo zakázat pronájem a půjčování originálů děl a jejich rozmnoženin chráněných autorským právem, jakož i ostatních předmětů uvedených v čl. 3 odst. 1.“

10 Článek 9 téže směrnice, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy stanoví výlučné právo na zpřístupňování předmětů ochrany uvedených v písmenech a) až d) včetně jejich rozmnoženin veřejnosti prodejem nebo jiným způsobem (dále jen ‚právo na rozšiřování‘) pro:

[…]

b) výrobce zvukových záznamů, pokud jde o jejich zvukové záznamy;

[…]“

11 Článek 10 odst. 2 první pododstavec směrnice 2006/115 zní takto:

„[…] každý členský stát [může], pokud jde o ochranu výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů, vysílacích organizací a výrobců prvotních filmových záznamů, stanovit omezení stejného druhu, jaká stanovil u ochrany autorských práv k literárním a uměleckým dílům.“

Německé právo

12 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (zákon o autorském právu a právech s ním souvisejících) ze dne 9. září 1965 (BGBl. 1965 I, s. 1273, dále jen „UrhG“) v § 24 stanoví:

„1. Nezávislé dílo, které bylo vytvořeno na základě volného užití díla jiné osoby, může být zveřejněno a využíváno bez svolení autora použitého díla.

2. Odstavec 1 se nevztahuje na použití hudebního díla, v rámci něhož je určitá melodie vyňata rozpoznatelným způsobem z díla tak, že slouží jako základ pro nové dílo.“

13 Ustanovení § 85 odst. 1 UrhG, kterým se provádí čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 a článek 9 směrnice 2006/115, v první větě v rámci prvního a druhého případu stanoví, že výrobce zvukového záznamu má výlučné právo zvukový záznam rozmnožovat a rozšiřovat.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

14 R. Hütter a další jsou členy hudební skupiny Kraftwerk. Tato skupina v roce 1977 zveřejnila zvukový záznam, který obsahoval hudební skladbu „Metall auf Metall“.

15 M. Pelham a M. Haas jsou skladateli hudební skladby „*Nur mir*“, která byla zveřejněna na zvukových záznamech, které v roce 1997 vyrobila společnost Pelham.

16 R. Hütter a další tvrdí, že Pelham pořídil v elektronické formě rozmnoženinu přibližně dvouvteřinového vzorku (*samplu*) rytmické sekvence hudební skladby „*Metall auf Metall*“ a začlenil tento vzorek v rámci postupných opakování do hudební skladby „*Nur mir*“, ačkoliv si mohl uvedenou sekvenci nahrát sám.

17 R. Hütter a další se domnívají, že Pelham porušil právo související s autorským právem, jehož jsou nositeli jakožto výrobci zvukových záznamů. Podpůrně tvrdí, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, jehož jsou nositeli jakožto výkonní umělci, a autorské právo R. Hüttera k hudebnímu dílu. Podpůrněji namítají, že Pelham porušil právní předpisy v oblasti hospodářské soutěže.

18 R. Hütter a další podali u Landgericht Hamburg (zemský soud v Hamburku, Německo) žalobu a domáhali se ukončení protiprávního jednání, přiznání náhrady škody, poskytnutí informací a předání zvukových záznamů za účelem jejich zničení.

19 Uvedený soud této žalobě vyhověl a odvolání, které podal Pelham u Oberlandesgericht Hamburg (vrchní zemský soud v Hamburku, Německo), bylo zamítnuto. Na základě opravného prostředku Revision, který podal Pelham u Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo), byl rozsudek Oberlandesgericht Hamburg (vrchní zemský soud v Hamburku) zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k novému posouzení. Uvedený soud odvolání podané Pelham opětovně zamítl. Nový opravný prostředek Revision, který podal Pelham, Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) rozsudkem ze dne 13. prosince 2012 zamítl. Posledně uvedený rozsudek byl zrušen Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud, Německo), který věc vrátil předkládajícímu soudu.

20 Předkládající soud uvádí, že zdárné ukončení řízení o opravném prostředku Revision závisí na výkladu čl. 2 písm. c) a čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29, jakož i čl. 9 odst. 1 písm. b) a čl. 10 odst. 2 směrnice 2006/115.

21 Zaprvé je podle něj třeba zjistit, zda Pelham tím, že při tvorbě vlastního zvukového záznamu použil zvukovou nahrávku R. Hüttera a dalších, zasáhl do výlučného práva posledně uvedených na rozmnožování a šíření zvukového záznamu, který obsahuje skladbu „*Metall auf Metall*“, jež je upraveno v § 85 odst. 1 UrhG, kterým se provádí čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 a článek 9 směrnice 2006/115. Konkrétně je třeba zjistit, zda lze konstatovat, že k takovému zásahu dochází za situace, kdy jsou stejně jako v projednávané věci z určitého zvukového záznamu vyňaty dvě vteřiny rytmické sekvence, které jsou následně přeneseny do jiného zvukového záznamu, a zda je posledně uvedený záznam rozmnoženinou jiného zvukového záznamu ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115.

22 Zadruhé, kdyby bylo konstatováno, že k takovému zásahu do práva výrobce zvukových záznamů došlo, vyvstane otázka, zda se Pelham může dovolávat „práva na volné užití“ uvedeného v § 24 odst. 1 UrhG, které se obdobně uplatní na právo výrobce zvukových záznamů a podle něhož může být nezávislé dílo, které bylo vytvořeno na základě volného užití díla jiné osoby, zveřejněno a využíváno bez svolení autora použitého díla. Předkládající soud v této souvislosti uvádí, že takové ustanovení nemá v unijním právu výslovný ekvivalent, a proto se táže na soulad tohoto ustanovení s unijním právem, a to s ohledem na okolnost, že uvedené ustanovení omezuje oblast ochrany výlučného práva výrobce zvukových záznamů na rozmnožování a rozšiřování jeho zvukového záznamu.

23 Zatřetí výjimky a omezení práva na rozmnožování, kterého se týká čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, a práva na rozšiřování, kterého se týká čl. 9 odstavec 1 písm. b) směrnice 2006/115, jež jsou upraveny ve vnitrostátním právu, vycházejí z čl. 5 odst. 3 směrnice 2001/29 a čl. 10 odst. 2 prvního pododstavce směrnice 2006/115. Předkládající soud má však za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, pochybnosti ohledně výkladu těchto ustanovení.

24 Předkládající soud začtvrté uvádí, že relevantní ustanovení unijního práva je nutno vykládat a uplatňovat s ohledem na základní práva zaručená Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). V této souvislosti se táže, zda mají členské státy při provádění čl. 2 písm. c) a čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29, jakož i čl. 9 odstavec 1 písm. b) a čl. 10 odst. 2 prvního pododstavce směrnice 2006/115 do vnitrostátního práva prostor pro uvážení. Předkládající soud totiž uvádí, že podle judikatury Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud) platí, že pokud směrnice Evropské unie neponechává členským státům při jejím provádění žádný prostor pro uvážení, ustanovení vnitrostátního práva, kterými se provádí, v zásadě nelze posuzovat ve světle základních práv zaručených Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (základní zákon Spolkové republiky Německo) ze dne 23. května 1949 (BGBl. 1949 I, s. 1), nýbrž pouze ve světle základních práv zaručených unijním právem. Předkládající soud má ostatně za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, ohledně výkladu uvedených základních práv pochybnosti.

25 Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Dochází k zásahu do výlučného práva výrobce zvukových záznamů na rozmnožování jeho zvukového záznamu podle čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, pokud jsou z jeho zvukového záznamu vyňaty velmi krátké zvukové úryvky, jež jsou následně přeneseny do jiného zvukového záznamu?

2) Jedná se v případě určitého zvukového záznamu, který obsahuje velmi krátké zvukové úryvky, které byly přeneseny z jiného zvukového záznamu, o rozmnoženinu tohoto jiného zvukového záznamu ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115?

3) Mohou členské státy přijmout ustanovení, které, podobně jako ustanovení § 24 odst. 1 UrhG […], blíže stanoví, že oblast ochrany výlučného práva výrobce zvukového záznamu na rozmnožování [čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29] a na rozšiřování [čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115] jeho zvukového záznamu je omezena takovým způsobem, že odlišné dílo vytvořené na základě volného užití jeho zvukového záznamu může být využíváno bez jeho souhlasu?

4) Je dílo nebo jiný předmět ochrany ve smyslu čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29 užito pro účely citace, jestliže žádná skutečnost neumožňuje rozeznat užití díla nebo jiného předmětu ochrany jiné osoby?

5) Ponechávají ustanovení unijního práva, která se týkají práv výrobce zvukových záznamů na rozmnožování a na rozšiřování [čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 a čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115] a výjimek nebo omezení těchto práv (čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29 a čl. 10 odst. 2 první pododstavec směrnice 2006/115), určitý prostor pro uvážení při jejich provedení do vnitrostátního práva?

6) Jakým způsobem je třeba zohlednit základní práva, která jsou zakotvena v [Listině], při určení rozsahu ochrany výlučného práva výrobce zvukových záznamů na rozmnožování [čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29] a na rozšiřování [čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115] jeho zvukového záznamu a dosahu výjimek nebo omezení těchto práv (čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29 a čl. 10 odst. 2 první pododstavec směrnice 2006/115)?“

K předběžným otázkám

K první a šesté otázce

26 Podstatou první a šesté otázky předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda musí být čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 s ohledem na Listinu vykládán v tom smyslu, že výrobce zvukových záznamů se na základě svého výlučného práva udělit svolení nebo zakázat rozmnožování svého zvukového záznamu může bránit tomu, aby třetí osoba z jeho zvukového záznamu vyňala byť jen velmi krátký zvukový vzorek za účelem začlenění tohoto vzorku do jiného zvukového záznamu.

27 Podle čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 platí, že členské státy stanoví pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů výlučné právo udělit svolení nebo zakázat „přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech“.

28 Směrnice 2001/29 pojem „rozmnožování [zvukového záznamu] […] vcelku nebo po částech“ ve smyslu tohoto ustanovení nedefinuje. Význam a dosah tohoto výrazu tudíž musí být podle ustálené judikatury Soudního dvora určen v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém je použit, a cílům, které sleduje právní úprava, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 3. září 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 19 a citovaná judikatura).

29 Ze znění čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, které je připomenuto v bodě 27 tohoto rozsudku, vyplývá, že rozmnoží-li uživatel byť jen velmi krátký zvukový vzorek zvukového záznamu, je v zásadě nutno mít za to, že se jedná o rozmnožování tohoto zvukového záznamu „po částech“ ve smyslu uvedeného ustanovení, a že takové rozmnožování tedy spadá pod výlučné právo, které toto ustanovení přiznává výrobci takového zvukového záznamu.

30 Tento doslovný výklad čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 je v souladu s všeobecným cílem této směrnice, kterým je – jak vyplývá z bodů 4, 9 a 10 jejího odůvodnění – zavést vysokou úroveň ochrany autorského práva a práv s ním souvisejících, i s konkrétním účelem výlučného práva výrobce zvukových záznamů, který je formulován v bodě 10 odůvodnění a spočívá v ochraně investic tohoto výrobce. Jak je totiž připomenuto v tomtéž bodě odůvodnění, investice vyžadované na produkci výrobků, jako jsou zvukové záznamy, jsou značné, takže je nezbytné výrobcům těchto záznamů umožnit jejich uspokojivou návratnost.

31 Pokud ovšem uživatel v rámci výkonu svobody umění vyjme ze zvukového záznamu zvukový vzorek, aby ho v pozměněné a při poslechu nerozpoznatelné podobě použil v novém díle, je třeba konstatovat, že takové užití není „rozmnožováním“ ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29.

32 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z bodů 3 a 31 odůvodnění směrnice 2001/29 vyplývá, že cílem harmonizace provedené touto směrnicí, a to zejména v elektronickém prostředí, je zajistit přiměřenou rovnováhu mezi zájmy nositelů autorských práv a práv souvisejících na ochraně jejich práv duševního vlastnictví, která je zakotvena v čl. 17 odst. 2 Listiny, na straně jedné a ochranou zájmů a základních práv uživatelů předmětů ochrany, jakož i veřejného zájmu na straně druhé (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 41).

33 Soudní dvůr již v této souvislosti rozhodl, že z čl. 17 odst. 2 Listiny, ani z judikatury Soudního dvora nikterak nevyplývá, že by právo duševního vlastnictví zakotvené v tomto ustanovení bylo nedotknutelné, a že by tudíž měla být zajištěna jeho absolutní ochrana (rozsudky ze dne 24. listopadu 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, bod 43; ze dne 16. února 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 41, a ze dne 27. března 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 61).

34 Je totiž třeba toto právo poměřit s ostatními základními právy, mezi něž patří i svoboda umění zaručená v článku 13 Listiny, která spadá pod svobodu projevu chráněnou článkem 11 Listiny a čl. 10 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, a umožňuje se tedy podílet na veřejné výměně kulturních, politických a sociálních informací a myšlenek jakéhokoliv druhu (v tomto smyslu viz ESLP, 24. května 1988, Müller a další v. Švýcarsko, CE:ECHR:1988:0524JUD001073784, bod 27; ESLP, 8. července 1999, Karataş v. Turecko, CE:ECHR:1999:0708JUD002316894, bod 49).

35 V této souvislosti je třeba uvést, že technika „vzorkování“ (*sampling*), která spočívá v tom, že uživatel nejčastěji pomocí elektronických zařízení vyjme vzorek zvukového záznamu a použije ho při vytvoření nového díla, je formou uměleckého projevu, která spadá pod svobodu umění chráněnou článkem 13 Listiny.

36 V rámci výkonu této svobody může uživatel zvukového vzorku (*samplu*) při tvorbě nového díla pozměnit vzorek vyňatý ze zvukového záznamu do takové míry, že tento vzorek není v takovém díle při poslechu rozpoznatelný.

37 Závěr, že vzorek, který je vyjmut ze zvukového záznamu a použit v novém díle v pozměněné a při poslechu nerozpoznatelné podobě v rámci vlastní umělecké tvorby, představuje „rozmnožování“ tohoto zvukového záznamu ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, by přitom nejen odporoval obvyklému smyslu tohoto výrazu v běžném jazyce ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 28 tohoto rozsudku, ale rovněž by opomíjel požadavek přiměřené rovnováhy připomenutý v bodě 32 tohoto rozsudku.

38 Výrobce zvukových záznamů by se v takovém případě na základě tohoto výkladu mohl bránit tomu, aby třetí osoba z jeho zvukového záznamu vyňala za účelem umělecké tvorby byť jen velmi krátký zvukový vzorek, přestože by takové vynětí nenarušovalo možnost uvedeného výrobce dosáhnout uspokojivé návratnosti své investice.

39 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a šestou otázku odpovědět tak, že čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 musí být s ohledem na Listinu vykládán v tom smyslu, že výrobce zvukových záznamů se na základě svého výlučného práva udělit svolení nebo zakázat rozmnožování svého zvukového záznamu může bránit tomu, aby třetí osoba použila byť jen velmi krátký zvukový vzorek z jeho zvukového záznamu a začlenila ho do jiného zvukového záznamu, ledaže je do něj tento vzorek začleněn v pozměněné a při poslechu nerozpoznatelné podobě.

Ke druhé otázce

40 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115 vykládán v tom smyslu, že zvukový záznam, který obsahuje hudební vzorky, které byly přeneseny z jiného zvukového záznamu, představuje „rozmnoženinu“ tohoto jiného zvukového záznamu ve smyslu tohoto ustanovení.

41 Podle čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115 platí, že členské státy stanoví pro výrobce zvukových záznamů výlučné právo na zpřístupňování jejich zvukových záznamů včetně jejich rozmnoženin veřejnosti prodejem nebo jiným způsobem.

42 Článek 9 směrnice 2006/115 ani žádné jiné ustanovení této směrnice pojem „rozmnoženina“ ve smyslu uvedeného článku nedefinují.

43 Tento pojem je tudíž nutno vyložit s přihlédnutím ke kontextu předmětného ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou.

44 Je třeba připomenout, že cílem výlučného práva výrobce zvukových záznamů na rozšiřování, které je upraveno v čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115, je uvedenému výrobci prostřednictvím náležité právní ochrany jeho práv duševního vlastnictví umožnit návratnost jeho investic do výroby zvukových záznamů, které mohou být obzvláště vysoké a riskantní, jak je uvedeno v bodech 2 a 5 odůvodnění směrnice 2006/115.

45 Z bodu 2 odůvodnění v tomto ohledu vyplývá, že cílem ochrany, kterou tato směrnice poskytuje výrobci zvukových záznamů, je především boj proti pirátství, tj. – jak uvedl generální advokát v bodě 45 svého stanoviska – výrobě a rozšiřování nedovolených exemplářů zvukových záznamů veřejnosti. Rozšiřování takových exemplářů totiž představuje zvlášť závažnou hrozbu pro zájmy výrobce takových zvukových záznamů, jelikož může vést ke značnému poklesu příjmů, které má tento výrobce z jejich zpřístupňování.

46 Jak přitom uvedl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska, pouze nosič, který přebírá všechny zvuky nebo podstatnou část zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu, má svými vlastnostmi nahradit legální exemplář tohoto zvukového záznamu, a může tedy představovat rozmnoženinu tohoto zvukového záznamu ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/115.

47 Tak tomu naopak není v případě nosiče, který všechny zvuky nebo podstatnou část zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu nepřebírá a jsou do něj začleněny pouze hudební vzorky, případně v pozměněné podobě, které byly přeneseny z tohoto zvukového záznamu za účelem vytvoření nového díla, které je nezávislé na tomto zvukového záznamu.

48 Takový výklad čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115 provedený s ohledem na jeho cíl potvrzuje i kontext právní úpravy, jejíž je toto ustanovení součástí.

49 Jak je v tomto ohledu uvedeno v bodě 7 odůvodnění směrnice 2006/115, účelem této směrnice je sblížit právní předpisy členských států tak, aby byly v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou v mnoha členských státech základem úpravy autorského práva a práv souvisejících.

50 K těmto smlouvám patří i Ženevská úmluva, jejímž cílem je podle její preambule mimo jiné reagovat na neustálý růst nedovoleného rozmnožování zvukových záznamů a škody, které se v důsledku toho způsobují výrobcům.

51 Tato úmluva obsahuje v článku 2 ustanovení obdobné čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115, v němž je konkrétně stanoveno, že výrobci zvukových záznamů jsou chráněny proti vyhotovení a veřejnému rozšiřování „snímků [rozmnoženin]“ jejich zvukových záznamů bez jejich souhlasu.

52 Podle čl. 1 písm. c) uvedené úmluvy je přitom takovým „snímkem [rozmnoženinou]“ nosič obsahující zvuky převzaté přímo nebo nepřímo ze zvukového záznamu a zahrnující „všechny zvuky nebo podstatnou část zvuků“ zaznamenaných na tomto zvukovém záznamu.

53 Je pravda, že ustanovení Ženevské úmluvy nejsou součástí unijního právního řádu, jelikož Unie není smluvní stranou této úmluvy a nelze mít za to, že by Unie v oblasti působnosti této úmluvy nahradila členské státy, už jen z toho důvodu, že ne všechny členské státy jsou jejími stranami (obdobně viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 41). To ovšem nic nemění na tom, že je jednou z mezinárodních smluv zmíněných v bodě 49 tohoto rozsudku, a že ustanovení směrnice 2006/115 je tedy třeba vykládat ve světle této úmluvy v největším možném rozsahu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 35; ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 189, a ze dne 19. prosince 2018, Syed, C-572/17, EU:C:2018:1033, bod 20).

54 Z toho vyplývá, že je třeba obdobně, jak to učinil generální advokát v bodech 46 a 47 svého stanoviska, konstatovat, že pojem „rozmnoženina“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115 musí být vykládán v souladu s pojmem „snímek [rozmnoženina]“, který je uveden v čl. 1 písm. c) a článku 2 Ženevské úmluvy.

55 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115 musí být vykládán v tom smyslu, že zvukový záznam, který obsahuje hudební vzorky, které byly přeneseny z jiného zvukového záznamu, nepředstavuje „rozmnoženinu“ tohoto jiného zvukového záznamu ve smyslu tohoto ustanovení, jelikož nepřebírá celý tento zvukový záznam nebo jeho podstatnou část.

Ke třetí otázce

56 Předkládající soud uvedl, že podle § 24 odst. 1 UrhG, který se obdobně použije i na právo výrobce zvukových záznamů, platí, že nezávislé dílo, které bylo vytvořeno na základě užití díla jiné osoby, může být použito a využíváno bez svolení autora použitého díla. Upřesnil, že takové „právo na volné užití“ samo o sobě nepředstavuje výjimku z autorského práva, ale znamená spíše omezení, které je pro oblast ochrany tohoto práva charakteristické a vychází z myšlenky, že kulturní tvorbu si bez inspirace v dřívějších počinech jiných autorů nelze představit.

57 Za těchto podmínek je třeba konstatovat – vzhledem k tomu, že z odpovědi na druhou otázku vyplývá, že takové rozmnožování, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, nespadá do působnosti čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/115 – že podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda může členský stát ve svém vnitrostátním právu upravit výjimku nebo omezení práva výrobce zvukových záznamů podle čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, které nejsou stanoveny v článku 5 této směrnice.

58 Jak vyplývá z důvodové zprávy k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti ze dne 10. prosince 1997 [COM(97) 628 final], i z bodu 32 odůvodnění směrnice 2001/29, výčet výjimek a omezení, který je uveden v článku 5 této směrnice, je taxativní, což Soudní dvůr již několikrát zdůraznil (rozsudky ze dne 16. listopadu 2016, Soulier a Doke, C-301/15, EU:C:2016:878, bod 34, a ze dne 7. srpna 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 16).

59 V bodě 32 tohoto rozsudku bylo v tomto ohledu připomenuto, že cílem harmonizace provedené uvedenou směrnicí, a to zejména v elektronickém prostředí, je zajistit přiměřenou rovnováhu mezi zájmy nositelů autorských práv a práv souvisejících na ochraně jejich práv duševního vlastnictví na straně jedné a ochranou zájmů a základních práv uživatelů předmětů ochrany, jakož i veřejného zájmu na straně druhé.

60 Mechanismy, které umožňují nalézt přiměřenou rovnováhu mezi těmito různorodými právy a zájmy jsou přitom obsaženy v samotné směrnici 2001/29, která zejména v článcích 2 až 4 upravuje výlučná práva nositelů práv a v článku 5 stanoví výjimky a omezení těchto práv, které členské státy mohou, či dokonce musí provést; tyto mechanismy nicméně musejí být konkretizovány prostřednictvím vnitrostátních opatření, která tuto směrnici provádí, a uplatňování této směrnice ze strany vnitrostátních orgánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 66 a citovaná judikatura).

61 Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že základní práva zakotvená v Listině, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje, vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které vyplývají z mezinárodně-právních instrumentů týkajících se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2006, Parlament v. Rada, C-540/03, EU:C:2006:429, bod 35 a citovaná judikatura).

62 K nastolení přiměřené rovnováhy připomenuté v bodě 32 tohoto rozsudku přispívá i čl. 5 odst. 5 směrnice 2001/29, který vyžaduje, aby výjimky a omezení stanovené v odstavcích 1 až 4 článku 5 této směrnice mohly být použity pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a kterými nejsou nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práva.

63 Pokud by v této souvislosti bylo každému členskému státu umožněno, aby navzdory výslovné vůli unijního normotvůrce připomenuté v bodě 58 tohoto rozsudku zavedl výjimky z výlučných práv autora uvedených v článcích 2 až 4 směrnice 2001/29 nad rámec výjimek a omezení, které jsou taxativně vyjmenovány v článku 5 této směrnice, byla by ohrožena jak účinnost harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících, kterou provádí uvedená směrnice, tak její cíl spočívající v právní jistotě (rozsudek ze dne 13. února 2014, Svensson a další, C-466/12, EU:C:2014:76, body 34 a 35). Z bodu 31 odůvodnění této směrnice totiž výslovně plyne, že stávající rozdíly ve výjimkách a omezeních určitých omezených úkonů měly přímé záporné účinky na fungování vnitřního trhu v oblasti autorského práva a práv s ním souvisejících a že výčet výjimek a omezení obsažený v článku 5 směrnice 2001/29 má zajistit náležité fungování tohoto trhu.

64 Jak kromě toho vyplývá z bodu 32 odůvodnění téže směrnice, členské státy jsou povinny používat tyto výjimky a omezení jednotně. Požadavek jednotnosti při uplatňování těchto výjimek a omezení by však nebylo možné naplnit, pokud by členské státy mohly takové výjimky a omezení libovolně upravit nad rámec těch, které jsou výslovně stanoveny ve směrnici 2001/29 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2015, Hewlett-Packard Belgium, C-572/13, EU:C:2015:750, body 38 a 39); Soudní dvůr již ostatně zdůraznil, že žádné ustanovení směrnice 2001/29 nepředvídá, že by členské státy mohly rozsah uvedených výjimek nebo omezení rozšířit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. dubna 2014, ACI Adam a další, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 27).

65 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že členský stát nemůže ve svém vnitrostátním právu upravit žádnou jinou výjimku nebo omezení práva výrobce zvukových záznamů podle čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, než které jsou stanoveny v článku 5 této směrnice.

Ke čtvrté otázce

66 Podstatou čtvrté otázky, která se týká situace, kdy by byl konstatován zásah do výlučného práva výrobce zvukových záznamů na rozmnožování podle čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, je, zda musí být čl. 5 odst. 3 písm. d) této směrnice vykládán v tom smyslu, že pod pojem „citát [citace]“ uvedený v tomto ustanovení spadá i situace, kdy dílo, které je předmětem dotčené citace, nelze rozeznat.

67 Podle čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29 mohou členské státy stanovit výjimky nebo omezení výlučných práv na rozmnožování a sdělování veřejnosti podle článků 2 a 3 této směrnice v případě citací pro takové účely, jako je kritika nebo recenze, za předpokladu, že se vztahují k dílu nebo jinému předmětu ochrany, které již byly oprávněným způsobem zpřístupněny veřejnosti, že uvádějí zdroj včetně jména autora, je-li to možné, a že jejich užití je v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu vyžadovaném konkrétním účelem.

68 Předně je třeba uvést – obdobně jak to učinil generální advokát v bodech 62 a 63 svého stanoviska – že s ohledem na znění čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29, které odkazuje na „dílo nebo jiný předmět ochrany“, se může výjimka nebo omezení upravené v tomto ustanovení uplatnit i na užití chráněného hudebního díla, jsou-li splněny podmínky vymezené v tomto ustanovení.

69 Jak bylo připomenuto v bodě 67 tohoto rozsudku, podmínkou uplatnění čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29 je zejména to, že k užití dochází „v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu vyžadovaném konkrétním účelem“, takže užití tohoto díla za účelem citace nesmí překročit meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle, který sleduje předmětná citace.

70 Vzhledem k tomu, že výraz „citace“ není ve směrnici 2001/29 definován, podle ustálené judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 28 tohoto rozsudku musí být význam a dosah tohoto výrazu určeny v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém je použit, a cílům, které sleduje právní úprava, jejíž je součástí.

71 Co se týče obvyklého smyslu výrazu „citace“ v běžném jazyce, je třeba uvést, že citaci lze charakterizovat především tak, že uživatel, který není autorem předmětného díla, toto dílo nebo obecněji úryvek z tohoto díla použije k tomu, aby názorně dokreslil určitý výrok, obhájil určitý názor nebo umožnil intelektuální konfrontaci mezi tímto dílem a svými výroky, takže cílem uživatele chráněného díla, který se chce dovolávat výjimky týkající se citací, musí být interakce se zmíněným dílem, jak to uvedl generální advokát v bodě 64 svého stanoviska.

72 Pokud konkrétně tvůrce nového hudebního díla použije zvukový vzorek (*sample*), který je vyňat ze zvukového záznamu a při poslechu tohoto nového díla ho lze rozeznat, užití tohoto zvukového vzorku může v závislosti na okolnostech daného případu představovat „citát [citaci]“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29 vykládaného ve světle článku 13 Listiny, je-li cílem uvedeného užití interakce s dílem, z něhož byl vzorek vyjmut ve smyslu popsaném v bodě 71 tohoto rozsudku, a jsou-li splněny podmínky stanovené ve zmíněném čl. 5 odst. 3 písm. d).

73 Jak ovšem zdůraznil generální advokát v bodě 65 svého stanoviska, k takové interakci nedochází, není-li možné dílo, které je předmětem dotčené citace, rozeznat.

74 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že pod výraz „citát [citace]“ uvedený v tomto ustanovení nespadá situace, kdy dílo, které je předmětem dotčené citace, nelze rozeznat.

K páté otázce

75 Nejprve je třeba uvést, že jak vyplývá z bodu 24 tohoto rozsudku, pátá otázka vyvstala konkrétně za situace, kdy předkládající soud uplatňoval za účelem rozhodnutí sporu v původním řízení čl. 2 písm. c) a čl. 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29, jakož i čl. 9 odstavec 1 písm. b) a čl. 10 odst. 2 první pododstavec směrnice 2006/115.

76 Předkládající soud se v této souvislosti táže, zda tato ustanovení unijního práva ponechávají členským státům při jejich provádění prostor pro uvážení vzhledem k tomu, že podle judikatury Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud) platí, že pokud unijní směrnice neponechává

členským státům při jejím provádění žádný prostor pro uvážení, ustanovení vnitrostátního práva, kterými se tato směrnice provádí, je v zásadě nutno posuzovat nikoli ve světle základních práv zaručených základním zákonem Spolkové republiky Německo, nýbrž pouze ve světle základních práv zaručených unijním právem.

77 Vzhledem k odpovědi na druhou a čtvrtou otázku je třeba konstatovat, že podstatou páté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 vykládán v tom smyslu, že představuje opatření úplné harmonizace.

78 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle zásady přednosti unijního práva, která je základním znakem unijního právního řádu, nemůže mít skutečnost, že se členský stát dovolává ustanovení vnitrostátního práva, i kdyby byla ústavní povahy, vliv na účinek unijního práva na území tohoto státu (rozsudek ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 59).

79 K tomu je třeba uvést, že jelikož provádění směrnice členskými státy v každém případě spadá pod situaci ve smyslu článku 51 Listiny, kdy členské státy uplatňují unijní právo, při takovém provádění musí být dosaženo úrovně ochrany základních práv stanovené Listinou, a to bez ohledu na prostor pro uvážení, který členské státy mají při tomto provádění.

80 Pokud však za situace, kdy postup členských států není zcela určen unijním právem, je toto právo uplatněno ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny prostřednictvím vnitrostátního ustanovení nebo opatření, vnitrostátní orgány a soudy mohou použít vnitrostátní standardy ochrany základních práv, neohrozí-li toto použití úroveň ochrany stanovenou Listinou, jak ji vykládá Soudní dvůr, ani přednost, jednotu a účinnost unijního práva (rozsudky ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 60, a ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 29).

81 Vnitrostátní soudy a orgány tedy postupují v souladu s unijním právem, pokud toto použití podmiňují okolností – na kterou poukázal předkládající soud – že ustanovení směrnice „ponechávají při jejich provádění do vnitrostátního práva prostor pro uvážení“, je-li tato okolnost chápána tak, že souvisí s mírou harmonizace, kterou zavádí uvedená ustanovení, jelikož takové použití přichází v úvahu pouze za předpokladu, že těmito ustanoveními není provedena úplná harmonizace.

82 V projednávaném případě je třeba uvést, že účelem směrnice 2001/29 je harmonizovat pouze určité aspekty autorského práva a práv s ním souvisejících, přičemž z několika ustanovení této směrnice je kromě toho patrný záměr unijního normotvůrce přiznat členským státům při jejím uplatňování prostor pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Copydan Båndkopi, C-463/12, EU:C:2015:144, bod 57).

83 Pokud jde o výlučné právo nositelů podle čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, v bodě 27 tohoto rozsudku bylo připomenuto, že podle tohoto ustanovení platí, že členské státy stanoví pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů výlučné právo udělit svolení nebo zakázat „přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech“.

84 Uvedené ustanovení tedy jednoznačně vymezuje výlučné právo na rozmnožování, které mají v Unii výrobci zvukových záznamů. Toto ustanovení kromě toho není vázáno na žádnou podmínku a při svém provádění ani ve svých účincích není podmíněno žádným aktem.

85 Z toho vyplývá, že čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 představuje opatření úplné harmonizace věcného obsahu práva, které je v něm uvedeno (obdobně viz, pokud jde o výlučné právo majitele ochranné známky Evropské unie, rozsudky ze dne 20. listopadu 2001, Zino Davidoff a Levi Strauss, C-414/99 až C-416/99, EU:C:2001:617, bod 39, a ze dne 12. listopadu 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, bod 43).

86 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na pátou otázku odpovědět tak, že čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že představuje opatření úplné harmonizace věcného obsahu práva, které je v něm uvedeno.

K nákladům řízení

87 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Článek 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být s ohledem na Listinu základních práv Evropské unie vykládán v tom smyslu, že výrobce zvukových záznamů se na základě svého výlučného práva udělit svolení nebo zakázat rozmnožování svého zvukového záznamu může bránit tomu, aby třetí osoba použila byť jen velmi krátký zvukový vzorek z jeho zvukového záznamu a začlenila ho do jiného zvukového záznamu, ledaže je do něj tento vzorek začleněn v pozměněné a při poslechu nerozpoznatelné podobě.**

2) **Článek 9 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem musí být vykládán v tom smyslu, že zvukový záznam, který obsahuje hudební vzorky, které byly přeneseny z jiného zvukového záznamu, nepředstavuje „rozmnoženinu“ tohoto jiného zvukového záznamu ve smyslu tohoto ustanovení, jelikož nepřebírá celý tento zvukový záznam nebo jeho podstatnou část.**

3) **Členský stát nemůže ve svém vnitrostátním právu upravit žádnou jinou výjimku nebo omezení práva výrobce zvukových záznamů podle čl. 2 písm. c) směrnice 2001/29, než které jsou stanoveny v článku 5 této směrnice.**

4) **Článek 5 odst. 3 písm. d) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že pod výraz „citát [citace]“ uvedený v tomto ustanovení nespadá situace, kdy dílo, které je předmětem dotčené citace, nelze rozeznat.**

5) **Článek 2 písm. c) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že představuje opatření úplné harmonizace věcného obsahu práva, které je v něm uvedeno.**

Podpisy.